

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/117/2022
Identifikačné číslo spisu:	1318201203
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1318201203.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ P.. Q. K., narodený X.A. XXXX, Š. XX, K., 2/ R. Z., narodený X. Z. XXXX, N. X, K., 3/ P.. A. Z., narodený XX.A. XXXX, C. XX, R., všetci zastúpení: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA HUBOCKÁ & PARTNERS s.r.o., Panenská 7, Bratislava, IČO: 51 411 491, v mene ktorej koná JUDr. Monika Hubocká, advokátka a konateľka, proti žalovanej: Národná diaľničná spoločnosť, a. s., Dúbravská cesta 14, Bratislava, IČO: 35 919 001, zastúpenej advokátkou JUDr. Martou Urbánkovou, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, IČO: 31 785 433, v konaní o určenie vlastníckeho práva, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 02. septembra 2020, č. k. 6Co/112/2020-239, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia 1/,2/, 3/ majú proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14. februára 2020, č. k. 60C/23/2018-184, (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým určil, že žalobcovia 1/ až 3/ sú podielovými spoluvlastníkmi pozemku - parcely registra KN „C“ parc. č. XXXX/X, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria vo výmere: 8.968 m², zapísanej na LV pre kat. úz. K. č. XXXX, ako časť pozemku - parcely registra KN „C“ parc. č. XXXX/X, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria (pôvodne o výmere 174.938 m², v súčasnosti o výmere: 165.970 m²), zapísanej duplicitne na LV pre kat. úz. K. č. XXXX, ako časť pozemku - parcely registra KN „E“ parc. č. XXXX/X, druh pozemku: orná pôda o výmere: 9.358 m², kat. územie: K., a to žalobca 1/ v spoluvlastníckom podiele vo veľkosti 6/10, žalobca 2/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 2/10 a žalobca 3/ v spoluvlastníckom podiele 2/10. Súd prvej inštancie priznal žalobcom 1/až 3/ spoločný a nerozdielny nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svojím rozhodnutím priznal žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia 1/ až 3/ svoje vlastnícke právo odvíjali od nadobudnutia parc. č. XXXX/X , kat. úz. K. postupným dedením po svojich právnych predchodcoch a namietali, že rozhodnutie bývalého MsNV - odbor výstavby Senec o vyvlastnení č. Výst. č. 14/80 zo dňa 2. apríla 1980, vydané podľa § 112 zák. č. 50/1976 Zb. a § 57 vyhl. č. 85/1976 Zb. s vyznačenou právoplatnosťou dňa 02. apríla 1980 (ďalej len „Rozhodnutie o vyvlastnení“), ktorým vyvlastnené pozemky (vrátane sporného pozemku) nadobudol Československý štát v správe Riaditeľstva diaľnic v Bratislave a od ktorého odvíja svoje vlastnícke právo žalovaný, je absolútne neplatný právny úkon. Žalobcovia 1/ až 3/ namietali, že Rozhodnutie o vyvlastnení nie je právoplatné a ani vykonateľné vo vzťahu k právnej predchodkyni žalovaných, ktorou v rozhodnom čase bola Júlia Szabová ako výlučný vlastník pozemku parc. č. XXXX/X (v tom čase o výmere 10 873 m²). Žalobcovia doplnili, že A. K. v čase vydania Rozhodnutia o vyvlastnení nebola osobou neznámou, pretože v meste K. v tom čase riadne žila a zdržiavala sa. A. K. nebola vyplatená náhrada za vyvlastnenie, ani len v podiele 1/2, a to i napriek tomu, že bola výlučnou vlastníčkou vyvlastňovaného pozemku v zábere. Vzhľadom na tvrdenie žalobcov, že Rozhodnutie o vyvlastnení nebolo doručené ich právnej predchodkyni A.Ú. K., skúmal súd jeho právoplatnosť a vykonateľnosť podľa vtedy účinných právnych predpisov, Stavebného zákona, Správneho poriadku a vyhlášky č. 85/1976 Zb. o podrobnejšej úprave územného konania a stavebnom poriadku. Dospel k záveru, že Rozhodnutie o vyvlastnení právoplatnosť a vykonateľnosť nenadobudlo, a preto ani v časti jej spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 na pozemku parc. č. XXXX/X o výmere 10.872 m² pod por. č. XXX nemohlo dôjsť k právoplatnému vyvlastneniu vo výmere záberu, a to aj napriek tomu, že na vyvlastňovacom rozhodnutí je vyznačená právoplatnosť dňa 12. mája 1980. V druhej časti spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2 k celku k pozemku parc. č. XXXX/X k vyvlastneniu nikdy nedošlo a takéto vyvlastnenie nevyplýva ani z Rozhodnutia o vyvlastnení. Z vykonaného dokazovania, a to najmä z odpovede Mesta Senec a z dedičských osvedčení č.k. D 1194/68-8 zo dňa 12.12.1968 a č. k. D 840/73 zo dňa 18.09.1973 mal súd za preukázané, že A. K. rod. Z. mala od vzniku evidencie v r. 1960 a j v rozhodnom čase vydania Rozhodnutia o vyvlastnení, trvalý pobyt na území obce K., a to na adrese Š. V. Č.. XX, neskôr po prečíslovaní na adrese K., Š. XXX/XX, teda nebola osoba neznáma ani sa nezdržiavala na neznámom mieste. Dôkazné bremeno na preukázanie perfektosti vyvlastňovacieho konania a Rozhodnutia o vyvlastnení zaťažovala žalovaného, ktorý práve od tohto titulu nadobudnutia odvíja svoje vlastnícke právo k spornému pozemku (naviac žalobcovia túto skutočnosť ani nemajú ako preukázať).

3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný ohľade doručovania v konaní iba poukazoval na znenie Rozhodnutia o vyvlastnení, podľa ktorého osobám, ktoré boli uvedené v zozname neznámych vlastníkov a o ktorých boli pripojené potvrdenia Správy Zboru národnej bezpečnosti pre Bratislavu vidiek v Bratislave a FS VB v Prahe bol Mestským národným výborom v Senci menovaný opatrovník - O. K. na zastupovanie v tomto vyvlastňovacom konaní a vlastníkom vyvlastnených pozemkov, ktorí neboli známi, bolo doručenie rozhodnutia vykonané spôsobom, upraveným zákonom o správnom konaní vyhláškou vyvesenou na čas 15 dní na vyhláškovej tabuli MsNV v Senci s tým, že posledný deň tejto lehoty sa pokladá za deň doručenia rozhodnutia. Samotné potvrdenie (ktoré podľa Rozhodnutia o vyvlastnení vo vyvlastňovacom konaní preukázal investor - Riaditeľstvo diaľnic v Bratislave) alebo iný dôkaz preukazujúci, že prijatý záver o tom, že A. bola v čase vyvlastnenia neznámy vlastník alebo nebola známa, je správny, žalovaný nepredložil. Podľa Rozhodnutia o vyvlastnení bolo toto Rozhodnutie o vyvlastnení doručované: Riaditeľstvo diaľnic v Bratislave, ŠN Bratislava - vidiek, Geodézia n. p. Bratislava - vidiek - G. Š., MNV Senec, ostatným účastníkom konania verejnou vyhláškou podľa § 26 zák. č. 71/67 Zb., a § 58 vyhl. č. 85/76 Zb. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak bolo doručovanie Rozhodnutie o vyvlastnení A. K. vykonané doručením O.. K. ako opatrovníkovi ustanovenému jej podľa ust. § 16 ods. 1 Správneho poriadku alebo verejnou vyhláškou podľa ust. § 26 Správneho poriadku a ust. § 58 vyhlášky č. 85/1976 Zb., nebolo rozhodnutie o vyvlastnení správne doručované, keďže A. nebola neznámou osobou. Žalovaný navyše doručovanie verejnou vyhláškou vo vzťahu k nej nijako nepreukázal.

4. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil. Uviedol, že Rozhodnutie o vyvlastnení z 2. apríla 1980 č. Výst. 14/80 nemožno považovať na ničotný správny akt, teda za paakt. Vydal ho správny orgán, ktorý mal právomoc takéto rozhodnutie vydať. Týmto Rozhodnutím o

vyvlastnení bola právnej predchodkyni žalobcov vyvlastnená parcela č. XXXX/X a to v 1/2. Druhá polovica tejto parcely nebola vyvlastnená A. K., ale inej osobe, a to Z. K.. V tomto prípade došlo evidentne k omylu, keďže A. K. bola v čase vydania Rozhodnutia o vyvlastnení výlučnou vlastníčkou tejto parcely. Zhrnul, že Rozhodnutím o vyvlastnení bola A. K. vyvlastnená iba 1/2 parcely č. XXXX/X, pričom v tejto časti týkajúcej sa A. jej nebolo riadne doručené, a preto nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Druhá polovica predmetnej parcely nebola Rozhodnutím o vyvlastnení dotknutá. Žalovaná sa preto nemohla stať výlučnou vlastníčkou tejto nehnuteľnosti (k jej platnému vyvlastneniu nedošlo) a jej vlastníckmi sú žalobcovia z titulu dedenia po A. K.. K tvrdeniu žalobcov, že predmetné Rozhodnutie o vyvlastnení je neplatným právnym úkonom, odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu, resp. správneho orgánu je výsledkom jeho rozhodovacej činnosti a nejde preto o právny úkon ako právnu skutočnosť. Preto na súdne, resp. správne rozhodnutie nemožno aplikovať ust. § 34 a nasl. Obč. zák. upravujúce právne úkony.

5. Pokiaľ išlo o otázku dobromyseľnosti žalovanej pri nadobudnutí predmetnej nehnuteľnosti, súd prvej inštancie sa tejto otázke venoval v bodoch 60 až 64 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd doplnil, že žalovaná ako právnická osoba, v ktorej 100 % akcií vlastní štát, nemohla byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľná, že sa na základe rozhodnutia o vyvlastnení stala vlastníčkou predmetného pozemku, a preto jej držbu tohto pozemku treba vyhodnotiť ako neoprávnenú, t. j. takú, ktorá nemohla vyústiť vo vydržanie predmetného pozemku. Predmetný pozemok bol vyvlastňovaný v prospech štátu, ktorý mal vyvinúť všetku potrebnú starostlivosť v súvislosti s vyvlastňovacím konaním a najmä dbať na to, aby nedošlo k takým vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávnosť špecifikácie osôb, ktorých pozemky boli vyvlastnené. Bol to práve štát, ktorý spôsobil, že Júlíi Szabovej Rozhodnutie o vyvlastnení nebolo riadne doručené, v dôsledku čoho voči nej k právoplatnému vyvlastneniu nedošlo. Vzhľadom na to jeho držbu nemožno považovať za oprávnenú.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zastúpení advokátkou dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Žalovaná poukázala na skutočnosť a to, že vyporiadanie sporného pozemku zabezpečoval jej právny predchodca - Riaditeľstvo diaľnic v Bratislave v roku 1980 na základe Rozhodnutia Mestského národného výboru - odboru výstavby Senec, pod č. 14/80 zo dňa 02. apríla 1980, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. mája 1980. Týmto rozhodnutím Mestský národný výbor vyhovel žiadosti Riaditeľstva diaľnic v Bratislave na vyvlastnenie pozemkov v kat. úz, Senec, ktoré boli predmetom záberu na stavbu diaľnice podľa vyvlastňovacieho súpisu. Na vyvlastňovacom súpise figuruje o.i. A. K. v 1 a Z. K. v 1, kde došlo s určitosťou k formálnej chybe krstného mena, ktorá však nezapríčiňuje neplatnosť rozhodnutia o vyvlastnení. Pred vydaním predmetného rozhodnutia A. na základe dedičských konaní po U. Z. mala zdediť 1 pozemku a taktiež po D. Z. získať 1/2-icu pozemku a z toho dôvodu na vyvlastňovacej listine je uvedené dvakrát. V tejto súvislosti žalovaný uvádza aj skutočnosť, že na vyvlastňovacej listine pod poradovým číslom ide o tú istú osobu vzhľadom aj na výšku náhrady vloženéj do notárskej úschovy, ako aj výmeru pozemku. Je pravda, že žalobcovia predložili potvrdenie o tom, že A. K. mala trvalý pobyt od roku 1960 (kedy vznikla evidencia), avšak s istotou to nie je možné tvrdiť, keďže Mestský národný výbor - odbor výstavby Senec takéto rozhodnutia vydal iba za prísnych opatrení a na základe potvrdení Správy Zboru národnej bezpečnosti pre Bratislavu vidiek v Bratislave a FC VB v Prahe, že ide o neznámych vlastníkov. V potvrdení o pobyte je uvedené v zátvorke „od roku 1960 (kedy vznikla evidencia)“, čo nezvykne byť náležitosťou takého potvrdenia. Žalovaná nesúhlasila s konštatovaním odvolacieho súdu v bode 19 rozsudku, že „štát v zastúpení investora výstavby mohol v rámci odvolania proti Rozhodnutiu o vyvlastnení namietnuť neexistenciu osoby Z. K., resp. oznámiť adresu bydliska A. K.". Štát nemal dôvod skúmať osoby a podať odvolanie voči predmetnému rozhodnutiu, keďže rozhodnutie bolo vydané v súlade s potvrdením Správy Zboru národnej bezpečnosti pre Bratislavu vidiek v Bratislave a FC VB v Prahe. Tvrdila, že dobromyseľnosť žalovanej bola preukázaná, keďže pri prechode majetku na nič nenasvedčovalo tomu, že by evidencia vlastníctva nemala zodpovedať skutočnosti. Vlastníctvo pozemkov vyplývalo z internej evidencie ako aj z príslušných listov vlastníctva a nemal žiadny dôvod o pravdivosti zápisu pochybovať, taktiež do vlastníctva žalovaného prešlo viac nehnuteľností, a preto nie je možné požadovať od žalovaného, aby

skúmal pri každej nehnuteľnosti na základe akého právneho titulu túto nehnuteľnosť nadobudol štát. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaná má za to, že odvolací súd a rovnako aj súd prvej inštancie v danom konaní nevyhodnotil všetky dôkazy rovnako z hľadiska ich pravdivosti, hodnovernosti a dôležitosti.

8. Ďalej na záver žalovaný poukázal, na neobvyklú „rýchlosť vydania rozsudku odvolacím súdom“. Pre ozrejmienie žalovaný uvádza postupnosť rozhodnutí a to: rozsudok Okresného súdu Bratislava III bol vydaný dňa 14.februára 2020, doručený právnomu zástupcovi žalovaného dňa 01.marca 2020, odvolanie proti predmetnému rozsudku bolo podané 14.marca 2020, vyjadrenie žalovanej k vyjadreniu žalobcov k odvolaniu bolo podané 07.augusta2020 a Krajský súd v Bratislave o odvolaní rozhodol už dňa 02. septembra 2020. V tejto súvislosti právny zástupca žalovanej dáva do pozornosti, že takýto urgentný postup Krajského súdu v Bratislave je nezvyčajný, keďže podľa doterajšej praxe, rozhodnutia v oveľa závažnejších veciach (maloleté deti) prídu na rad na odvolacom súde minimálne až po roku. Aj hlavne z tohto dôvodu sa žalovaný domnieva, že Krajský súd v Bratislave nepreskúmal dostatočne napadnutý rozsudok prvostupňového súdu

9. Žalovaná v dovolaní poukazovala na to, že v tomto prípade neexistuje naliehavý právny záujem žalobcov na určení ich podielového vlastníctva k nehnuteľnostiam ako základný procesný predpoklad úspešnosti každej určovacej žaloby, a preto súd v tomto konaní nemá dôvod zaoberať sa žalobou po vecnej stránke, a teda nemá dôvod skúmať pravdivosť tvrdenia žalobcov a ich vlastníctve k nehnuteľnostiam. Nedostatok naliehavého právneho záujmu vedie k zamietnutiu žaloby bez toho, aby ju súd preskúmaval po vecnej stránke, teda aby vykonával dokazovanie na existenciu samotného práva alebo právneho vzťahu, ktorý je predmetom určovacieho petitu. Žalobcami nebola preukázaná naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení. Žalobcovia sa vzhľadom na originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva žalovanej nestali vlastníckmi nehnuteľnosti ako uvádzajú v petite, a teda neexistuje naliehavý právny záujem na takomto určení. Žalovaný ďalej nesúhlasil s názorom prvostupňového ako aj odvolacieho súdu ohľadne Rozhodnutia o vyvlastnení, že doručenie tohto rozhodnutia je právne neúčinné a poukázal na rozdeľovník podľa ktorého sa doručenie uskutočňovalo. Ďalej uviedol, že finančná náhrada, ktorá v tom čase bola určená podľa platnej oceňovacej vyhlášky bola zložená v zmysle predmetného právoplatného rozhodnutia do depozitu Štátneho notárstva Bratislava - vidiek. V tom čase oprávnená osoba mala možnosť stanovenú finančnú náhradu si uplatniť na príslušnom notárstve do 3 rokov od jej uloženia, po tejto lehote stanovená finančná náhrada prepadla v prospech štátu.

10. Žalovaná v dovolaní navrhovala, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 6Co/112/2020 zo dňa 02.septembra 2020 v zmysle § 449 ods. 1 CSP zrušil a v zmysle § 449 ods. 2 CSP zrušil aj rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 60C/23/2018 zo dňa 14.februára 2020, keďže podľa názoru dovolateľa nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, alternatívne, aby Najvyšší súd SR zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 6Co/112/2020 zo dňa 02.septembra 2020 a v zmysle § 449 ods. 3 CSP a sám rozhodol tak, že žalobu žalobcov zamietne v plnom rozsahu.

11. Žalobcovia 1/ až 3/ v zastúpení advokátkou vo vyjadrení zo dňa 21.septembra 2021 k dovolaniu žalovanej navrhovali, aby najvyšší súd dovolanie žalovanej podľa § 447, písm. f) CSP odmietol, alternatívne podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol a priznal žalobcom 1/- 3/ náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedli, že žalovaná dovolací dôvod podľa § 420, písm. f) CSP vo svojom dovolaní uviedol len čisto formálne, bez náležitého odôvodnenia, pričom zároveň tento dovolací dôvod tak, ako to vyžadujú vyššie ustanovenia CSP riadne nevymedzil a ani neuviedol v čom má spočívať vada ktorá mala podľa neho za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Naopak, žiadne takéto dôvody žalovaný neuviedol, a to podľa názoru žalobcov z toho dôvodu, že žiadna vada, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces žalovaného v tomto konaní neexistuje. Aj v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods.1, písm. b) CSP žalobcovia 1/ až 3/

namietali, že sú toho názoru, že žalovaný tento dovolací dôvod vo svojom dovolaní uviedol len čisto formálne, bez náležitého odôvodnenia a vymedzenia. Podľa názoru žalobcov je to z toho dôvodu, že žiadna právna otázka, ktorá by odôvodňovala dôvodnosť podania dovolania žalovanou, a ktorú by bolo potrebné riešiť v rámci dovolacieho konania v danom prípade neexistuje.

12. K tvrdeniu žalovanej, že tu neexistuje naliehavý právny záujem žalobcov na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, žalobcovia 1/ až 3/ uviedli, že sa prostredníctvom žaloby o určení vlastníckeho práva domáhali určenia, že sú vlastníckymi nehnuteľnosťami (pozemku), pri ktorej je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastníkom aj niekto iný (duplicitné vlastníctvo). Žalobcovia 1/ až 3/ tvrdili, že s prihliadnutím na význam zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a jeho právnym účinkom (ktorými sú hodnovernosť a záväznosť údajov katastra) podľa § 70 zákona č. 162/1995 Z. z., je odôvodnený záver, že právne postavenie žalobcov je za situácie existencie duplicitného vlastníctva k jednej nehnuteľnosti (pozemku) neisté a bez požadovaného určenia vlastníckeho práva by ich právo mohlo byť ohrozené. Na podporu svojich tvrdení o existencii naliehavého právneho záujmu poukázali na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn.: IV. ÚS 331/09-14, z ktorého citovali : „Podľa názoru ústavného súdu sú citované názory okresného súdu i krajského súdu k otázke naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z ústavného hľadiska akceptovateľné, a preto nemôžu zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že ak by sa stotožnil s názorom sťažovateľa, že v danom prípade žalobkyňa nemala naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, a teda sa nemohla úspešne domáhať na súde ochrany svojho práva, došlo by k situácii, keď by prípady duplicitného zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností boli neriešiteľné a vo vlastníckych vzťahoch by pretrvávala neistota.“. Ďalej poukázali na to, že napr. Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 14Co/767/2013, uvádza, že : „Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. januára 2007 sp. zn. 3Sžo KS 50/2006 vyplýva, že vzniknutý problém duplicitného vlastníctva je v zmysle § 36a katastrálneho zákona riešiteľný iba dohodou duplicitných vlastníkov, prípadne žalobou o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá však patrí do právomoci súdov prejednávajúcich občianskoprávne veci.“

13. Žalobcovia 1/-3/ sú toho názoru, že je absolútne právne neakceptovateľné tvrdiť a spoliehať sa na to, že je možné konvalidovať vyvlastnenie pozemku ich právnej predchodkyne na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia, ktoré pozemok vyvlastnilo inej osobe (Z. K.), pod iným poradovým číslom (XXX) a iným parcelným číslom (pare. č. XXXX), keď ich právna predchodkyňa sa volala A. K., bola vedená pod por. č. XXX a parcela ktorú vlastnila mala parcela č. XXXX/X. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v danej veci nejde len o rozpor v mene, poradového čísla účastníka, ale dokonca aj parcelného čísla a pri takýchto závažných vadách tvrdiť, že sa jedná len o „formálnu“ chybu je neudržateľné.

14. Už pred súdom prvej inštancie žalobcovia 1/ až 3/ poukázali na to, že dôvodom vyvlastnenia vlastníckeho práva k spornému pozemku bola skutočnosť, že pani A. K. (právna predchodkyňa žalobcov) bola evidovaná ako neznámy vlastníkom. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu bola súdu prvej inštancie predložená písomná odpoveď mesta Senec na žiadosť o poskytnutie informácie vo veci údajov o A. K., podľa ktorého pani A. K., mala trvalý pobyt od r. 1960 /kedy vznikla evidencia/ do 20.01.1996 stále na adrese K., Š.Á. XXX/XX. V evidencii nemajú záznam o tom, že menovaná bola neznáma, alebo sa zdržiavala na neznámom mieste. Aj z uvedeného je viac ako zrejmé, že tvrdenia žalovanej o tom, že Júlia Szabová bola neznámym vlastníkom neobstoí a vychádza z ničím nepreukázaných tvrdení a poukazuje na ďalšiu závažnú vadu rozhodnutia o vyvlastnení.

15. Právna predchodkyňa žalobcov nikdy žiadne finančné plnenie od žalovanej alebo jeho právneho predchodcu neobdržala, pričom žalovaná pred súdom prvej ani druhej inštancie nepreukázala opak. Opätovne poukázali na tú skutočnosť, že z vyvlastňovacieho rozhodnutia vyplýva, že v prospech K. bola do notárskej úschovy vložená len suma 1.793,60 Kčs (0,40 Kčs za 1m² vyvlastneného pozemku x vyvlastnených 4.484 m² = 1.793,60 Kčs). Preto pokiaľ by došlo skutočne k vyvlastneniu pozemku vo vlastníctve A. výška notárskej úschovy by činila sumu 3.587,20 Kčs (8.968 m² x 0,40 Kčs = 3.587,20 Kčs). Právna predchodkyňa žalobcov nikdy žiadne plnenie titulom vyvlastnenia od žalovaného a ani jeho

právneho nástupcu neobdržala.

16. Na základe neúčinného vyvlastňovacieho konania a rozhodnutia nemohlo dôjsť k prechodu vlastníctva na žalovaného (ktorým je de facto štát v prospech ktorého bola nehnuteľnosť vyvlastnená).

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

18. Podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) v znení neskorších zmien a doplnkov dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). V danom prípade bol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie riadne odôvodnený. Rozhodujúcou skutočnosťou zistenom v rámci dokazovania bolo, že rozhodnutie Mestského národného výboru - odboru výstavby Senec, pod č. 14/80 zo dňa 02. apríla 1980, nenadobudlo vo vzťahu k právnej predchodkyni žalobcu právoplatnosť ani vykonateľnosť. V tejto časti sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu. Rozhodnutie o vyvlastnení z 2. apríla 1980 č. Výst. 14/80 nemožno považovať na ničotný správny akt, teda za paakt. Vydal ho totiž na to správny orgán v rámci svojej právomoci. V konaní o určenie vlastníckeho práva podľa § 132 ods. 1 OZ však súd môže overiť, či rozhodnutie orgánu verejnej správy o vyvlastnení nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť vo vzťahu ku konkrétnemu účastníkovi konania. Súd tým nepreskúmava obsahovú stránku rozhodnutia, ktorá patrí do právomoci správnych súdov.

20. Rozhodnutím o vyvlastnení bola právnej predchodkyni žalobcov 1/- 3/ vyvlastnená parcela č. 3035/2 a to v 1/2. Druhá polovica tejto parcely nebola vyvlastnená A. K., ale inej osobe a to Z. K.. V tomto prípade došlo evidentne k omylu, keďže A. K. bola v čase vydania Rozhodnutia o vyvlastnení výlučnou vlastníčkou tejto parcely. Zhrnul, že rozhodnutím o vyvlastnení bola A. vyvlastnená iba 1/2 parcely č. XXXX/X, pričom Rozhodnutie o vyvlastnení v tejto časti týkajúcej sa A. jej nebolo riadne doručené (aj s ohľadom na skutočnosť že nebolo s ňou riadne konané ako s účastníčkou správneho konania, keďže bola považovaná za neznámu vlastníčku). Preto vo vzťahu k nej nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Druhá polovica predmetnej parcely nebola Rozhodnutím o vyvlastnení dotknutá. Žalovaná sa preto nemohla stať výlučnou vlastníčkou vyvlastnením tejto nehnuteľnosti (k jej platnému vyvlastneniu nedošlo) a jej vlastníckymi sú žalobcovia 1/- 3/ z titulu dedenia po A. K.. Dovolací súd sa súčasne stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, predmetné Rozhodnutie o vyvlastnení nie je právnym úkonom, a preto na rozhodnutie nemožno aplikovať ust. § 34 a nasl. Obč. zák. upravujúce

právne úkony . Súd prvej inštancie otázku existencie naliehavého právneho záujmu posúdil v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu, a to občianskoprávného kolégia i bývalého správneho kolégia.

Dovolenie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

21. Podľa § 421 ods. 1 CSP, písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22. Ústavný súd Slovenskej republiky v nález č.k. III. ÚS 383/2021-39 z 12. novembra 2021 o bode 17 uviedol, že: „....odpovede na procesnoprávne otázky sa netvoria len formulovaním abstraktných právnych viet bez vzťahu na konkrétny priebeh konania, ale aj množstvom na seba nadväzujúcich odpovedí na právne posúdenie konkrétnych úkonov strán a súdu. To, že tieto úkony nie sú rovnaké tak, že by bolo možné vždy sformulovať abstraktnú otázku, však nemôže viesť k záveru, že nedošlo k nastoleniu otázky právneho posúdenia“.

23. Žalovaná explicitne neformulovala právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods.1, písm. b) CSP, ani v dovolaní neoznačil konkrétne ustanovenie zákona, ku ktorému by mala byť právna otázka sformulovaná. S prihliadnutím na nález ústavného súdu dovolací súd konštatuje, že v konaní pred odvolacím súdom boli riešenými otázkami a) nenadobudnutie právoplatnosti Rozhodnutia o vyvlastnení vo vzťahu k právnej predchodkyni žalobcov a b) otázka nedobromyseľnosti právneho predchodcu žalovanej pri nadobudnutí vlastníctva na základe Rozhodnutia o vyvlastnení. Tieto otázky však mali skutkovú povahu a vyplývali z nedoručenia rozhodnutia o vyvlastnení právnej predchodkyni žalobcovi 1/-3/. Dovolací súd dovolanie podľa § 447, písm. f) CSP odmietol, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

24. Dovolací súd rozhodnutie o nároku žalobcov 1/, 2/ a 3/ na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.